

чеља извије песма. Оне песме с обичним садржајем и једноликим протегнутим млодијама сетних рефрена.

... Јесам ли ти, е.. е.. ј лане..

Код првопозиваца као да су у оно време нарочито биле у моди „Дуне ранке,“ да су их и Арнаути научили.

После су дошле борбе, крв, болнице, инвалиди и ове хумке, што леже пред нама. Смањивали смо се бројно, а једнако упорно држали у руци развијену заставу. И победили смо најзад преко огромних рана и болова. Што се данас овде говори о нама као о великој балканској сили, највећа је заслуга ове деце, што сад спавају у туђини у напуштеним гробовима заборављена од нашега гнилог појаса. Па да их бар све метну у један гроб и да га обележе високом могилом с огромним крстом да се издалека види. И с напоменом да то нико не сме дарнути, јер се ту одмара љубав Србијина.

Ја не знам зашто једнако, док поп чита, чујем оне протегнуте рефрене из песама наших војника. Извесно да је то тако код свију мало сентименталних природа. И видим њихове куће тамо у шљивицима и грмовима шумадијским. Ту још има покоја црна махрама у старица искапалих очију од суза. Још оне пребирају зрно жита да кувају о задушницама за децу, чије гробове нису виделе. Оне су своје последње дане посветиле тој успомени и нико им се од укућана у посао не меша.

И опет лепо чујем:

... Леле, дуне ранке...

А момчићи су порасли. Неки се иженили. У задругама нове снахе, деца стижу за школу. И тек ће покоје рећи, кад га упитате:

— Имали смо ми једног чичу, што је погинуо у Албанији.

Сад опет јасно допире:

... Јесам ли ти, еј, лане...

Па се зато ми сви ћутећи разилазимо од цркве Св. Прокопа. Сваки односи у души по неку арију сете и јада.